

VIELÄKIN DUUMAMINISTERISTÖSTÄ

„Täytyy valita” — tällä päätelmällä ovat opportunistit aina puolustelleet ja puolustelevat itseään. Jotain suurta ei saada kerralla aikaan. On taisteltava pienestä, mutta saavutettavissa olevasta. Mutta mikä määrittelee sen, mikä on saavutettavissa? Se, minkä poliittisten puolueiden tai „vaikutusvaltaisimpien” poliitikkojen enemmistö hyväksyy. Mitä suurempi osa poliittisista toimihenkilöistä hyväksyy jonkin pienen parannuksen, sitä helpommin se voidaan saavuttaa, sitä paremmin se on saavutettavissa. Ei pidä olla utopisti ja tavoitella suurta. Pitää olla asiallinen poliitikko ja osata yhtyä vaatimaan pientä, ja tuo pieni *helpottaa taistelua* suuren puolesta. Me pidämme pientä *varmimpana vaiheena* taistelussa suuren puolesta.

Näin päättelevät kaikki opportunistit, kaikki reformistit, toisin kuin vallankumoukselliset. Nimenomaan näin päättelevät oikeistosiiven sosialidemokraatit duumaministeristöstä. Perustava kokous on suuri vaatimus. Sitä ei voida nyt saavuttaa. Tätä vaatimusta eivät kaikki kannata vielä läheskään tietoisesti *. Mutta duumaministeristöä kannattaa koko Valtakunnanduuma, siis poliittisten toimihenkilöiden valtava enemmistö,— siis „koko kansa”. *On tehtävä valinta* nykyisen pahan ja tämän pahan *kaikkein pienimmän* parantamisen välillä, sillä „kaikkein pienintä” parantamista kannattaa suurin määrä niistä, jotka yleensä ovat tyytymättömiä olemassaolevaan pahaan. Ja saavutettuumme pienen me helpotamme taisteluamme suuren puolesta.

Toistamme: tämä on koko maailman kaikkien opportunistien perusluontoinen, tyypillinen mielipide. Millaiseen

* Tätä vaatimusta kannattaa Duuman vähemmistöosa.

johtopäätökseen tämä mielipide kiertämättä johtaa? Sellaiseen johtopäätökseen, ettei tarvita mitään vallankumouksellista ohjelmaa, vallankumouksellista puoluetta eikä vallankumouksellista taktiikkaa. Tarvitaan *reformoja*, eikä muuta. Ei tarvita vallankumouksellista sosialidemokratiaa. Tarvitaan demokraattisten ja sosialististen reformien puolue. Eikö tosiaankin ole selvää, että maailmassa tulee *aina* olemaan ihmisiä, jotka tajuavat olemassaolevan epätyytyväisyyden? Tietysti, aina. Eikö ole myös selvää, että tuon epätyytyttävän tilanteen *pienimmäinkin* parantamisen puolesta tulee *aina* esiintymään kaikkein *suurin* määrä tyytymättömiä? Tietysti, aina. Siis meidän tehtävämme, etumais-ten ja „tietoisten” ihmisten tehtävä on *aina* kannattaa *kaikkein pienimpiäkin* pahan parantamisvaatimuksia. Se on kaikkein varmintä ja käytännöllisintä työtä, kun taas kaikenlaiset puheet joistain „perustavaa laatua” olevista vaatimuksista j.n.e. ovat pelkkiä „utopistien” puheita, pelkkiä „vallankumouksellisia fraaseja”. *Täytyy tehdä valinta* — ja aina on valittava joko olemassaoleva paha tai sen korjaamista tavoitteleva pienin yleisesti tunnettu luonnos.

Juuri näin ovat päätelleet saksalaiset sosialidemokraattiset opportunistit. On nähkääs olemassa sosialiliberaalinen virtaus, joka vaatii sosialistivastaisten poikkeuslakien kumoamista, työpäivän lyhentämistä, sairausvakuutusta y.m. Näitä vaatimuksia kannattaa melkoinen osa porvaristoakin. Älkää työntäkö sitä luotanne tahdittomalla käyttäytymiselläne, ojentakaa sille kätenne, tukekaa sitä, teistä tulee silloin asiallisia poliitikkoja, te tuotatte työväenluokalle vaikkakin pientä, mutta silti reaalista hyötyä, ja teidän taktiikastanne kärsivät vain tyhjänpäiväiset sanat „vallankumouksesta”. Vallankumousta te nyt kuitenkin ette tee. *Täytyy valita* joko taantumus tai reformi, joko Bismarckin politiikka tai „sosiaalisen keisarikunnan” politiikka.

Bernsteiniläisten tapaan ovat järkeilleet myös ranskalaiset ministerisocialistit. *Täytyy valita* joko taantumus tai porvarilliset radikaalit, jotka lupaavat useita käytännöllisesti toteutettavissa olevia reformeja. Näitä radikaaleja täytyy tukea, heidän ministeristöjään täytyy tukea, mutta fraasit yhteiskunnallisesta vallankumouksesta ovat vain „blanquillaisten”, „anarkistien”, „utopistien” y.m. lorua.

Mikä on kaikkien näiden opportunististen järkeilyjen perusvirhe? Se, että näissä järkeilyissä luokkataistelun

socialistinen teoria ainoana *reaalisena* historian liikkeellepanijana vaihdetaan *tosiasiallisesti* „solidaarisen”, „yhteiskunnallisen” edistyksen porvarilliseen teoriaan. Sosialismin opin mukaan, s.o. marxilaisen opin mukaan (ei-marxilaisesta sosialismista ei nykyään voida vakavasti puhuakaan) historian todellisena liikkeellepanijana on luokkien vallankumouksellinen taistelu; reformit ovat tämän taistelun sivutuote, sivutuote siksi, että ne ilmaisevat tämän taistelun epäonnistuneita heikentämis- ja tylsistämisyrytyksiä j.n.e. Porvarillisten filosofien opin mukaan edistyksen liikkeellepanijana on yhteiskunnan kaikkien ainesten solidaarisuus, ainesten, jotka ovat tajunneet jonkin laitoksen „epätäydellisyyden”. Ensimmäinen mainittu oppi on materialistinen, jälkimmäinen on idealistinen. Ensimmäinen on vallankumouksellinen. Jälkimmäinen on reformistinen. Ensimmäinen mainittu perustelee proletariaatin taktiikkaa nykyisissä kapitalistisissa maissa. Jälkimmäinen — porvariston taktiikkaa.

Jälkimmäisestä opista juontuu porvarillisten tusina-edistysmiesten taktiikka: kannata aina ja kaikkialla sitä, „mikä on parempi”; tee valinta taantumuksen ja tälle taantumukselle oppositiossa olevien voimien äärimmäisen oikeiston välillä. Ensimmäinen mainitusta opista juontuu etumaisen luokan itsenäinen vallankumouksellinen taktiikka. Me emme missään tapauksessa tyypistä tehtäväämme reformistisen porvariston laajimmin levinneiden tunnusten tukemiseen. Me harjoitamme itsenäistä politiikkaa ja esitämme tunnuksia *vain* sellaisista reformeista, jotka ovat *ehdottomasti* edullisia vallankumoustaistelun intresseille ja jotka kohottavat *ehdottomasti* proletariaatin itsenäisyyttä, tietoisuutta ja taistelukykyä. Vain tällaisella taktiikalla me *teemme vahingottomiksi* ylhäältä käsin tulevat reformit, jotka ovat aina puolinaisia, aina ulkokultaisia ja aina porvarillisilla tai poliisin ansoilla varustettuja.

Eikä siinä kaikki. Vain tällaisella taktiikalla me viemme todellakin eteenpäin vakavien reformien asiaa. Se tuntuu paradoksilta, mutta koko kansainvälisen sosialidemokratian historia varmistaa tämän paradoksin: reformistien taktiikka turvaa kaikkein *huonoimmin* reformien toteuttamisen sekä niiden reaalisuuden. Vallankumouksellisen luokkataistelun taktiikka turvaa parhaiten molemmat. *Käytännössä* reformeja kiristetään nimenomaan vallankumouksellisella

luokkataistelulla, sen itsenäisyydellä, sen joukkovoimalla ja sitkeydellä. Vain sikäli, mikäli tuossa taistelussa on voimaa, ovat reaalisia reformitkin, jotka ovat *aina* vilpillisiä, kaksinaisia, zubatovilaisen hengen läpitunkemia. Yhdistämällä tunnuksemme reformistisen porvariston tunnuksiin me *heikennämme* vallankumouksen asiaa ja siis myös reformien asiaa, sillä me heikennämme siten vallankumouksellisten luokkien itsenäisyyttä, lujutusta ja voimaa.

Joku lukijoista voi ehkä sanoa: miksi toistetaan noita kansainvälisen vallankumouksellisen sosialidemokratian aakkosia? Siksi, että „Golos Truda” ja monet menshevikkiverit ovat unohtaneet ne.

Duuma- eli kadettiministeristö on juuri tuollainen vilpillinen, kaksinainen, zubatovilainen reformi. Kun unohdetaan sen reaalinen merkitys kokeena kadettien ja itsevaltiuden välisestä sopimuksesta, niin se merkitsee marxilaisuuden vaihtamista liberaalis-porvarilliseen edistysfilosofiaan. Kannattamalla *tuollaista* reformia, ottamalla sen *omien* tunnustemme joukkoon me *heikennämme* proletariaatin vallankumouksellisen tietoisuuden selvyyttä, proletariaatin itsenäisyyttä ja sen taistelukykyä. Kannattamalla *täydellisesti* vanhoja vallankumouksellisia tunnuksiamme me *voimistamme* todellista taistelua, siis voimistamme myös reformin todennäköisyyttä ja *mahdollisuutta suunnata se* vallankumouksen eikä taantumuksen hyödyksi. Kaiken, mitä tuossa reformissa on vilpillistä ja ulkokultaista, me heitämme kadeteille ja kaiken mahdollisen myönteisen sen sisällöstä *käytämme* itse. Vain tällaista taktiikkaa noudattaen me voimme käyttää herrojen Trepovien ja Nabokovien toisilleen tekemiä jalkakampeja suistaaksemme nuo molemmat kunnianarvoiset akrobaatit kuoppaan. Vain siinä tapauksessa, kun taktiikka on tällainen, sanoo historia meistä niin kuin Bismarck sanoi saksalaisista sosialidemokraateista: „Ellei olisi sosialidemokraatteja, ei olisi yhteiskunnallista reformiakaan”. Ellei olisi *vallankumouksellista* proletariaattia, ei olisi ollut lokakuun 17 päivää. Ellei olisi ollut joulukuuta, ei olisi ehkäisty kaikkia Duuman koollekutsumisesta kieltäytymisen yrityksiä. Tulee vielä toisenkinlainen joulukuu, joka määrittelee vallankumouksen tulevat kohtalot...

Jälkisanat. Tämä artikkeli oli jo kirjoitettu, kun luimme „Golos Truda” lehden 6. numeron pääkirjoituksen. Toverit parantavat tapojaan. He haluavat, että duumaministeristö

ennen ministerisalkkujen ottoa vaatisi ja saisi aikaan niin sotatilan ja kaikenlaisten suojelujoukkojen poistamisen kaikkialta kuin myös täydellisen amnestian ja kaikkien vapauksien palauttamisen. Erinomaista, toverit! Pyytäkää Keskuskomiteaa liittämään nämä ehdot päätöslauselmaansa, joka koskee duumaministeristöä. Koettakaa tehdä se itse,— silloin teille käy näin: *ennen* kuin tuetaan duuma- eli kadettiministeristöä, on vaadittava ja päästävä siihen, että Duuma eli kadetit astuisivat vallankumoukselliselle tielle. *Ennen* kuin tuetaan kadetteja, on vaadittava ja päästävä siihen, että kadetit lakkaisivat olemasta kadetteja.

„Eho” № 6,
kesäkuun 28 pnä 1906

Julkaistaan „Eho” lehden
tekstin mukaan
